

ffjellige Interessenter af Foretagendet med Hensyn til Tilvebringelsen af Vedtægter, og naar man nu indskyder en ubetinget offentlig Afgjørelse i Stedet for den private, vil dette Spørgsmaal fuldstændig falde bort. — Jeg kan ikke Andet, end lige over for min ærede Gjenbo (Lobiesen) bemærke, at jeg ganske vist ikke er blind for, at Affattelsen af Regulativer ellers i vor Lovgivning i Reglen paahviler andre offentlige Myndigheder end Landvæsenkommissionerne; men, naar min ærede Gjenbo fremhævede som en væsentlig Mangel ved det af mig foreslaede System det, at enhver nok saa ubetydelig Forandring i Regulativet eller Vedtægten skulde være Gjenstand for en ny Landvæsenkommissionsbehandling, saa bliver det Samme Tilfældet, hvor det gælder om en Forandring i Regulativerne for Vandløbene. Regulativerne for de større Vandløb udfærdiges af Amtsraadene; men, mig bekendt, drifter et Amtsraad sig aldrig til at udfærdige forandrede Regulativer uden at have Landvæsenkommissionens Dom at støtte sig til. Jeg tror ikke, at det kan forlanges, at et Amtsraad skal være i den Grad lokalt kjendt, at det vil kunne bedømme disse rent lokale Spørgsmaal om de fornuftigste Bestemmelser i et saadant Regulativ, uden at have en særlig Veiledning som den, en Landvæsenkommissionens forud giwne Skjøn derom giver. At det efter Lovgivningen er berettiget dertil, benægter jeg paa ingen Maade, men at det i Praxis vil støtte sit Regulativ og Forandringer dertil til Landvæsenkommissionens Skjøn, dervi tror jeg ikke, jeg tager fejl. Dertil kommer, at det forekommer mig, at en vis Stabilitet i Vedtægterne altid er ønskelig; det er paa ingen Maade ønskeligt, at Forandringer kunne komme saa overmaade let tilstede, eftersom Majoriteter eller Minoriteter i Interessentflaber forandre sig. Jeg tror, at en vis Stabilitet og Rolighed er ønskelig paa dette Omraade som paa andre; i Dvrigt foreligger der jo ikke noget Forslag til Afstemning, og for saa vidt som den Tanke, jeg fremhævede, skulde være utilstedelig, fordi den vilde paalægge Landvæsenkommissionerne Noget, man tidligere har overdraget til Andre, er der Intet til Hinder for at lade denne Tanke falde.

Saffner: Det er kun en ren formel Bemærkning, jeg skal tillade mig at fremsætte. — Den ærede Indenrigsminister henvendte sig i sine Udtalelser til den ærede Ordfører; det er ganske naturligt, da han fører Ordet paa Udvalgets Vegne; men naar den ærede Minister gjentagne Gange yttrede sig om, at Betænkningen og Endringsforslagene vare konciperede af den ærede Ordfører, skal jeg tillade mig at oplyse, at, foruden at Betænkningen og Endringsforslagene ere Frugten af et Samarbejde mellem Udvalgets forskjellige Medlemmer, har der om selve Betænkningen og

Endringsforslaget været fuldstændig Enighed i Udvalget.

Lobiesen: Jeg er i det heldige Tilfælde at have Vandløbslovgivningen liggende for mig og netop oplaaet paa det Sted, som fremkalde de Udtalelser, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup). Det vil af denne ses, at det er Amtsraadet, som tager Bestemmelse om, hvilke Vandløb der skal henføres til de store, og dernæst om, hvilke Udvidelser, Jordyngninger og andre væsentlige Forandringer der skal finde Sted; og der staar i § 8: „Findes deslige Hovedforandringer ikke nødvendige, har Amtsraadet, efter Konference med alle Bedkommende, at fastsætte de almindelige Regler, der for Eftertiden skulle følges ved Vedligeholdelsen. Hvis der allerede findes fuldstændige og hensigtsmæssige Vedtægter eller Landvæsenkommissionens Kjendelser i saa Henseende, forblive disse staaende ved Magt.“ Der kan jo ikke være Tale om, at Amtsraadets Bestemmelse nogen sinde, hvor der ikke var Tvivl, skulde referere sig til Landvæsenkommissionens Kjendelse; thi det forudsættes utvivlsomt, at man maa være i Strid eller Tvivl for at søge en udenfor staaende Parts Kjendelse om Sagen. Naar alle Parter ere enige om, hvorledes et Vandløb er, vilde det være yderst besynderligt, om man vilde fastslaa dette ved Kjendelse, som jo koster mange Penge osv. osv. §§ 7—8—9 give Amtsraadet fuld Hjemmel til at tage Bestemmelse, eventualiter efter Aftale med Kjøbstadskommunalbestyrelsen, saa jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem har Ret i sin Erindring i saa Henseende. — Jeg maa dernæst bemærke, at den Forskjel, det ærede Medlem vil se mellem Udvalgets Forslag og Ministerens, og som det ærede Medlem udtrykte derhen, at der vil blive en Vedtægt efter Udvalgets Forslag, men ikke med Nødvendighed efter Ministerens, aldeles ikke finder Sted; thi Udvalget har kun taget et Tilløb til denne Vedtægt ved at paabyde, at den skal være der, men har ikke giwet noget Middel til at skaffe dette Paabud opfyldt ad anden Vej, end at et enkelt Medlem kan forlange saadant. I den Anledning udtalte nemlig den ærede Ordfører sig, og med Rette, at et enkelt Medlem kunde forlange Vedtægtens Tilblivelse. Nu maa jeg bemærke, at den ærede Ministers Forslag netop gaar ud paa det Samme, kun med den Forskjel, at et saadant Medlem kan sætte sin Mening igjennem, han kan efter Ministerens Forslag frentvinge, at der bliver en Vedtægt, og det er han ude af Stand til at gjøre efter Udvalgets Forslag. Altsaa, det ærede Medlem maa netop efter sin Opfattelse holde sig til Ministerens Forslag; thi naar det ærede Medlem ikke vil holde sig til sin Regel og sige, at Landvæsenkommissionen skal tage Bestemmelse, er det aldeles aabenbart, at, hvad det ærede Medlem vil, findes i Ministerens Forslag; men der er kun et Tilløb til det i Udvalgets.